

Самчинська О. А.

Студентка 1-го курсу
факультету соціології і права НТУУ «КПІ»
Науковий керівник: Пряміцин В.Ю.,
викладач НТУУ «КПІ»

Дистанційне навчання

Ми живемо в двадцять першому столітті. У час, коли науково-технічна революція досягла високого рівня. Все наше життя тим чи іншим чином пов'язане з технікою і стало практично неможливим без неї. Ми використовуємо досягнення науки та техніки у всіх сферах нашого життя та діяльності. Тому використання нових інформаційних технологій не викликає в нас подиву, а взагалі вважається як за потрібне.

У світі порівняно давно стало практикуватися використання інформаційних технологій не лише у сфері професійної діяльності, а й освіти. В Україні, на жаль, процес введення нових інформаційних джерел в цю сферу лише на початковому рівні, і не має ще досконалої моделі свого розвитку. Однією з таких інновацій є дистанційне навчання, яке останніми роками починають вводити в основному в вищих навчальних закладах України.

Для того щоб визначити, які недоліки та переваги мають ці нововведення хочемо спочатку дати визначення терміну «дистанційне навчання». Згідно із положенням Міністерства освіти і науки України про дистанційне навчання від 25.04.2013р. під дистанційним навчанням розуміється індивідуалізований процес набуття знань, умінь, навичок і способів пізнавальної діяльності людини, який відбувається в основному за опосередкованої взаємодії віддалених один від одного учасників навчального процесу у спеціалізованому середовищі, яке функціонує на базі сучасних психолого-педагогічних та інформаційно-комунікаційних технологій.

[1]

На жаль, нині дистанційна освіта неналежно сприймається, а дехто навіть вважає її безглуздою. Ми звикли до звичайної, стаціонарної форми навчання, яка передбачає живе спілкування з викладачами і поки психологічно не підготовлені до

такої форми навчання. Але це не означає, що вона не має місця в системі сучасної української освіти. Однак така форма навчання може вирішити проблему відриву від виробництва та виїзду в іншу країну, економії грошових коштів і отримання якісного визнаного диплома.

Прикладом вдалого застосування дистанційного навчання є закордонні університети, зокрема вищі навчальні заклади Великої Британії. Тому при правильній організації свого часу той же результат можна отримати, навчаючись на дистанційній програмі. Різниця полягатиме лише в тому, що при такій формі навчання студент залишатимуться в своїй країні, не витрачаючи кошти на дорогу та проживання. Для зручного спілкування з викладачами нині існує безліч способів комунікації, які ми використовуємо у повсякденному житті і які є досить надійними. До послуг студента електронна пошта, веб-конференції, форуми, Skype.

Перша ідея організації дистанційної форми навчання була озвучена ще в 1926 році британським ученим Джоном Кларком Стобарт. Він запропонував створити спеціальний навчальний заклад і навіть придумав назву - Повітряний університет ("University of the Air"). Однак до 1960-го року ідея не знайшла свого продовження, і лише на початку 60-х на BBC стали формуватися конкретні пропозиції. У 1962 році Майкл Янг (Michael Young), британський соціолог і один з керівників лейбористської партії, запропонував заснувати "Відкритий університет" (Open University) з дистанційною системою навчання. Оскільки проект "University of the Air" вже обговорювався BBC і Міністерством освіти Великої Британії, в період з 1963 по 1969 роки, за підтримки лейбористів почався активний розвиток проекту.[2] Подальший розвиток цієї форми навчання показує хороші результати: кількість студентів, які бажають отримати освіту таким способом щороку збільшується. До того ж і рівень знань така освіта забезпечує належний, який нічим не поступається від знань отриманих традиційним способом.

Хоча дистанційна форма навчання має низку плюсів за кордоном, в Україні, на жаль, є недоліки в організації такої освіти, які заважають її нормальному функціонуванню. Для прикладу в НТУУ «КПІ» завадою для успішного застосування дистанційного навчання стала не досить продумана матеріально-технічна база

«Кампус». До того ж українські студенти та й викладачі ще психічно не підготовлені до такого навчання.

Проаналізувавши усю інформацію, можна зробити висновок, що дистанційне навчання-це великий крок вперед в майбутнє з безліччю можливостей. Але для того, щоб воно стало саме українським майбутнім потрібно удосконалити державну програму, щодо цього питання, забезпечити заклади матеріально-технічною базою, та провести психологічну роботу як студентами, так і з викладачами. І тільки тоді зародки дистанційного навчання перетворяться в взаємоузгоджену та взаємопов'язану систему, яка забезпечить нашу державу кваліфікованим спеціалістами.

Список використаної літератури:

1. Наказ Міністерства науки і освіти України «Про дистанційне навчання» від 25.04.13р.
2. Стаття «Дистанційне навчання в Великобританії».